



Arrest

nr. 52 382 van 6 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beide handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 5 december 2010 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 tot teruggrijping, beide beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 29 november 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2010 om 10 uur 00 .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DE MAERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VIJVER die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

Uit het niet betwist gegeven van het administratief dossier blijkt, dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen op 29 november 2010 ter kennis werden gebracht; dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid pas op 5 december 2010 is ingesteld, hetzij 6 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissingen en daags voor de repatriëring; dat in het verzoekschrift ter verantwoording voor het laten verstrijken van betreffende termijn alvorens een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen in essentie wordt aangevoerd dat ze "hun raadsman dienden te consulteren en deze huidig verzoekschrift UDN diende op te maken en onderzoek diende in te stellen naar ernstige middelen zodat huidig verzoekschrift ontvankelijk *ratione temporis* moet worden beoordeeld"; dat gelet op de aard van de bestreden beslissingen, de verzoekende partijen er vanuit konden gaan dat een eventuele repatriëring imminent kon zijn; dat vanaf het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissingen de verzoekende partijen op een diligente en alerte wijze dienden te reageren en niet de kennisgeving van de effectieve repatriëring dienden af te wachten; dat de verzoekende partijen met deze handelswijze, met name het afwachten van de datum van repatriëring om de voorliggende vordering in te stellen, zichzelf een variabele en rekbare termijn toekennen om de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid op te starten; dat deze handelswijze haaks staat op het verplicht alert en diligent optreden verwacht in hoofde van de verzoekende partij bij het instellen van een dusdanige procedure; dat dit gegeven des te meer klemmt nu er vanuit moet worden gegaan, zoals voormeld reeds werd opgemerkt, dat voorliggende procedure een zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter heeft en een stoornis teweegbrengt in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht; dat het indienen van voorliggende vordering, 6 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissingen en minder dan vierentwintig uur voor de geplande repatriëring, niet als diligent in hoofde van de verzoekende partij voorkomt; dat hun betoog geen afbreuk doet aan voorgaande vaststelling; dat hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

mevr. N. WELLENS, (toegevoegd) griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

Ch. BAMPS